Bikkel

EDITIE 1 | NAJAAR 2021

MAGAZINE VAN **PARTNERS VOOR JEUGD** (WILLIAM SCHRIKKER EN DE JEUGD- EN GEZINSBESCHERMERS)

18 PLUS

Raoul

‘Doe niet aan **dromen**’

IN DEZE EDITIE

Veilige start
Ilona en Iain leren beter communiceren

Helden
Nickyta doet afstand uit liefde voor haar kind

Pleegzorg
Mason heeft twee paar ouders

Inhoud

Voorwoord

Voor u ligt de eerste editie van de Bikkel, het relatiemagazine van Partners voor Jeugd. En daarmee de opvolger van het blad William waarin we u de afgelopen vijf jaar meenamen in de verhalen vanuit onze dagelijkse praktijk.

De naam 'Bikkel' is niet zomaar gekozen. Als we de Dikke van Dale er op naslaan, is iemand als bikkel een doorzetter. Een persoon die lef heeft, van aanpakken en doorpakken weet en die als het nodig is, hard op de inhoud kan zijn en zacht op de relatie. Iets waar we het lef en de doortastendheid van ons werk in de jeugdbescherming, jeugdreclassering en pleegzorg in herkennen. Voor ons zijn onze professionals de bikkels die iedere dag bezig zijn met het beschermen van kwetsbare jeugdigen en het ondersteunen van hen en hun ouders. Zodat elk kind veilig op kan groeien en zich kansrijk kan ontwikkelen. En zodat ook de kinderen die aan onze zorg zijn toevertrouwd zich ook tot echte bikkels kunnen ontwikkelen, die goed in het leven leren staan. Want daar gaat het in ons werk om.

Het concept van het blad is onveranderd. We laten opdrachtgevers, ketenpartners en cliënten aan het woord en geven daar onze reflectie op. Lag de focus van de William op ouders en kinderen met een 'beperking', voor de Bikkel halen we nog breder verhalen uit de jeugdzorg op, ook bij De Jeugd- en Gezinsbeschermers, vanuit de volle breedte van de doelgroepen van Partners voor Jeugd. Om zo u als lezer, twee keer per jaar mee te nemen in onze wereld.

We wensen u veel leesplezier!

Pim van Uchelen & Mariëlle Visbeen

Raad van Bestuur

Pagina 6

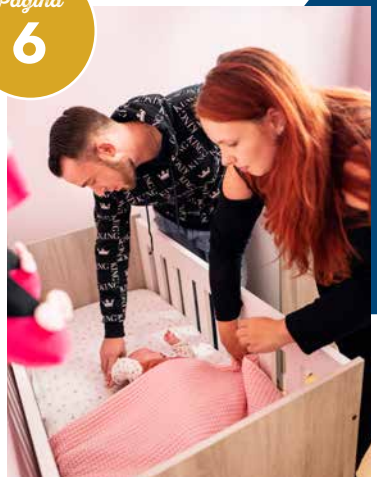

Pagina 20

Colofon

Bikkel is een uitgave van Partners voor Jeugd, William Schrikker en De Jeugd- en Gezinsbeschermers. Kijk voor meer informatie op:
partnersvoorjeugd.nl,
williamschrikker.nl,
dejeugdengezinsbeschermers.nl

PvJ Bas de Koning - hoofd communicatie
Redactie Angela Jans – jansmedia@xs4all.nl
Fotografie Winand Stut - www.winandstut.nl
Vormgeving Studio Jorrit van Rijt – jorritvanrijt.com
Druk CS Grafimedia – www.csgrafimedia.nl

Pagina 10

EEFJE:

“Liefst starten bij **twintig weken**”

4
Vooraf
Toverstafje

5
Gedicht
In het midden

6
Veilig Start
Ilona en Iain:
‘We kunnen haar alles geven’

10
Anne Verstijnen
Nu heeft 90 procent echt een veilige start

11
Eefje Sterke
Deze twee gaan het redden

12
Wat is Veilige Start?
Onderzoek UvA

14
Hij/zij gelooft in mij
Nu gaat het goed

16
Interview
Wethouder Hendriks
Gemeente Gooise Meren

20
Achttienplus
Raoul
Wensen? Dromen? Ik heb geen idee

22
Helden
Nickyta doet afstand uit liefde voor haar kind

26
Winnaar Initiatiefprijs: Is dat RAAR?

28
Pleegzorg
Mason heeft twee paar ouders

31
Dagboek van een JZWR
Sharon Mendel-Windmuller

Pagina 16

Vooraf

Toverstafje

Als ik kon toveren, kwam alles voor elkaar.... Wat zou ik dat heerlijk vinden, als er een toverstafje bestond waarmee we in één draaibeweging alle problemen waar we tegenaan lopen binnen de jeugdzorg en specifiek in de jeugdbescherming, zouden kunnen laten verdwijnen als sneeuw voor de zon. Helaas bestaat dat in werkelijkheid niet.

Toch, ouders lijken soms wel te verwachten dat wij een toverstafje tot onze beschikking hebben wanneer een ondertoezichtstelling wordt uitgesproken. Ze hebben hoge verwachtingen, of de hoop dat wij 'de andere ouder', wel even kunnen veranderen. Dat is niet hoe het werkt, dat hoef ik u niet uit te leggen, maar wat kunnen we wel? Verbinding maken! Ik denk dat dit als een soort toverstafje dienst kan doen.

Verbinding maken is volgens mij noodzakelijk om het vak van jeugdbeschermer of van mij als manager te kunnen uitvoeren. Verbinding is nodig in ons vak om een slechte situatie waar kinderen zich in bevinden, te verbeteren. Persoonlijk krijg ik ook energie van verbinding maken binnen het team. Bijvoorbeeld door geregeld even te kletsen, samen te lachen. Verbinding maken is ook van belang buiten de organisatie, in het contact met opdrachtgevers of ketenpartners. Door samen ergens voor te gaan staan of voorstellen te doen om verbeteringen in de sector te bewerkstelligen. Bovendien, als we gezamenlijk de kar trekken is die toch een stuk minder zwaar dan wanneer ik het in mijn eentje doe. Dus waarom dingen alleen doen als het samen kan?

Binnen Partners voor Jeugd trekken we vanuit verschillende organisaties met elkaar op. We versterken elkaar en leren van ieders expertise en ervaring. Dit nieuwe magazine is van ons allemaal samen, het verbindt ons en we hopen met de verhalen die erin staan over ons werk, het als een toverstafje te kunnen gebruiken om u en ons (nog nauwer) met elkaar te verbinden.

Verbinding is nodig in ons vak om een slechte situatie waar kinderen zich in bevinden, te verbeteren.

Mirjam Zevering
Manager
De Jeugd- en Gezinsbeschermers

In het midden

Ik sta centraal, dat zegt mijn voogd
Zij doet alles in mijn belang
Maar ik wil niet in het middelpunt
Want in het midden ben ik bang

Wat als ik struikel, als ik val?
Als mijn leven in stukken slaat?
Dan ben ik alleen, daar in het midden
En komt iedereen te laat

Wat als ik moet zoeken
Naar mijn plek, wie hoort bij mij?
Dan sta ik ergens in het midden
En hoor ik nergens bij

Wat als ik verdrietig ben
Als ik even niet meer kan?
Dan sta ik alleen, in het midden
Maar wie droogt mijn tranen dan?

Wat als ik wil spelen?
Met mijn pleegbroer of mijn zus
Dan sta ik alleen, daar in het midden
En dan is er niemand, dus

Ik wil niet in het midden
Ik hoor niet zo centraal
Het is er eenzaam en alleen
Het is er kil en kaal

Geef mij maar een plekje
Veilig en vertrouwd
Met lieve mensen om me heen
Met iemand die van me houdt

Nic

VEILIGE START

We kunnen haar alles geven

Iain (33) en **Ilona** (30) zijn de trotse ouders van Chevenna. Het meisje is inmiddels vier maanden en ligt heerlijk rustig bij haar moeder op schoot. Vader Iain zit er al even relaxed naast. Niets aan de hand, zou je denken als je het gezinnetje zo ziet zitten. Dat komt misschien wel door **Veilige Start**, want voor de geboorte van Chevenna waren de zorgen groot.

Chevenna Hair Long

Iain en Ilona zijn nog maar twee maanden een stel als Ilona tot haar grote vreugde zwanger blijkt te zijn. “Het was echt een grote wens die uitkwam. Maar zeer onverwacht. Want ik dacht dat het niet vanzelf zou gaan omdat ik het met mijn vorige vriend drie jaar lang zonder succes had geprobeerd...”

Toch is er niet alleen vreugde. In haar omgeving ontstaan direct zorgen. Ilona heeft al een dochter van dertien, ze woont bij haar opa en oma, de ouders van Ilona. Het meisje staat onder voogdij van de William Schrikker, opa en oma zijn pleegouders. De voogd schrikt als ze hoort van de zwangerschap van Ilona in een nog zeer prille relatie. Daarom meldt ze Ilona aan voor Veilige Start, een traject van de William Schrikker dat gericht is op intensieve ondersteuning van kwetsbare aanstaande moeders. Vrouwen, meisjes soms nog, waarbij bijvoorbeeld een drugsverslaving speelt, psychische problematiek, een belast verleden of een combinatie van dit soort zaken.

Ouderlijk gezag kwijt

Dat laatste geldt voor Ilona. Op haar zeventiende bevalt ze van een dochter. Aanvankelijk wil ze zelf voor haar kindje zorgen maar dat lukt niet. Na drie maanden wordt het meisje uit huis geplaatst. “Het ging toen niet zo goed met mij”, zegt Ilona. Haar ouders, opa en oma dus, ontfermen zich over de baby en Ilona verdwijnt uit huis en uit beeld. “Ik kon niet blijven, ik was smoorverliefd op een jongen...” Hij blijk een loverboy te zijn en het duurt uiteindelijk drie jaar, waarin ze overal en nergens verblijft, voor ze zich aan hem weet te onttrekken. Het ouderlijk gezag van haar dochter is ze dan al kwijt.

Alhoewel de methode Veilige Start vanuit het vrijwillig kader wordt uitgevoerd, voelt dit voor Ilona niet als een keuze. Ze schrikt, de angst is groot: “Ik dacht: als ik niet akkoord ga, schakelen ze misschien de Raad voor de Kinderbescherming in of komt er een rechter aan te pas. En als ik dan één ding niet goed doe, raak ik dit kindje ook weer kwijt. Ik was bang.”

Ook Iain, haar vriend, zit niet te wachten op de ondersteuning van Veilige Start. “Ik vond echt: we kunnen ons kindje alles geven. Kunnen ze niet beter iemand anders gaan helpen? Iemand die het harder nodig heeft?” Ilona: “Het voelde alsof ik werd afgerekend op mijn verleden.”

Netwerk

Desondanks werken de aanstaande ouders serieus mee als jeugdzorgwerker Eefje Sterke over de vloer komt. “Ik was open en eerlijk over de zorgen die er waren, of de situatie wel emotioneel veilig was, of moeder wel voldoende beschikbaar zou zijn. Tijdens de zwangerschap zijn ze nog uit elkaar geweest, daarover had Ilona veel stress. In het kader van Veilige Start ben ik samen met hen een veiligheidsplan gaan maken. Daarin wordt onder meer een netwerk gevormd van minstens vier personen uit hun naaste omgeving die een helpende hand willen toesteken als het nodig mocht zijn. Het worden (wederom) de ouders van Ilona , een nicht, de moeder van Iain en zijn zus.”

In het plan staat verder onder meer wat ouders zelf kunnen, bij welke dingen hulp nodig is en wat er moet gebeuren mocht het onverhoopt toch fout gaan. Bij wie het kindje dan wordt ondergebracht. Ilona: “Met name dat laatste: zelf bedenken en uitspreken waar je kindje dan naartoe moet, dat was echt niet fijn. Ik wilde het daar eigenlijk liever niet over hebben. Ik zei: ‘dat is niet nodig, de baby blijft bij mij! Later, na de geboorte had ik niet zoveel moeite meer met de Veilige

IAIN:

"Het voelde alsof ik werd afgerekend op mijn verleden"

Start, want de kraamverzorgster zei direct: 'maak je geen zorgen, je doet het heel goed'. Ook de medewerkster van Cello die hier over de vloer komt om een oogje in het zeil te houden vindt dat. In het begin kwam ze iedere week maar al snel werd dat om de week en nu belt ze alleen nog. Prima zo, wat mij betreft."

Iain: "Dankzij Eefje en Veilige Start hebben we beter leren communiceren met elkaar. Eefje vroeg bijvoorbeeld: 'wat verwacht je van de ander als je boos bent op elkaar?' Ik wil dan het liefst praten terwijl Ilona op zo'n moment juist met rust gelaten wil worden. Door de gesprekken met Eefje werd dat duidelijk. Nu kunnen we daar beter mee omgaan, houden we rekening met elkaar en kunnen we rustig aangeven wat we willen."

Eefje: "Het gaat nu goed, echt, ze doen het prima samen. Vooral Iain heeft zich gefocust op de vraag: 'wat heeft een baby nodig?' Maar als Veilige Start hier niet was ingezet, was het waarschijnlijk heel anders gelopen, waren ze nu misschien niet meer bij elkaar. Ik heb gevraagd: 'Wat is het ergste dat er kan gebeuren? Dat jullie elkaar pijn doen? Wellicht ouderverstoting?' Dat heeft ze aan het denken gezet. Ze hebben geleerd hulp te vragen, dat durfden ze eerder niet, ze dachten dat alles meteen perfect moest zijn. Nu weten ze dat ze het netwerk kunnen betrekken en hulp mogen vragen, moeten vragen."
Iain en Ilona hebben ook een praktische vraag ingediend: 'Hoe komen we aan een groter huis?' Iain: "We wonen nu in een flat met twee slaapkamers, we willen graag een huis met drie slaapkamers, het liefst ook een tuin zodat Cheyenne, de oudste dochter van Ilona ook een eigen kamer bij ons krijgen. Ze komt hier regelmatig in het weekend logeren en het liefst willen we straks co-ouderschap, zodat ze om de week bij ons kan wonen, Cheyenne wil dat zelf ook graag."

Ilona: "Mijn moeder, haar pleegmoeder, heeft altijd gezegd: Cheyenne hoort bij jou. Op zich is het wel fijn als ik dankzij Veilige Start straks een goed rapport over ons gezin heb. Dat helpt me waarschijnlijk ook weer om meer tijd met mijn oudste dochter te krijgen. Het traject Veilige Start was wat mij betreft niet nodig maar achteraf bekeken heb ik er toch veel aan gehad."

VEILIGE START

‘Nu heeft **90 procent** echt een veilige start’

Voor Anne Verstijnen ruim vier jaar geleden bij de William Schrikker Stichting begon, werkte ze als woonbegeleidster van gehandicapten. Als beginnend jeugdzorgwerker kreeg ze een extra training om zwangere vrouwen te gaan begeleiden, Veilige Start.

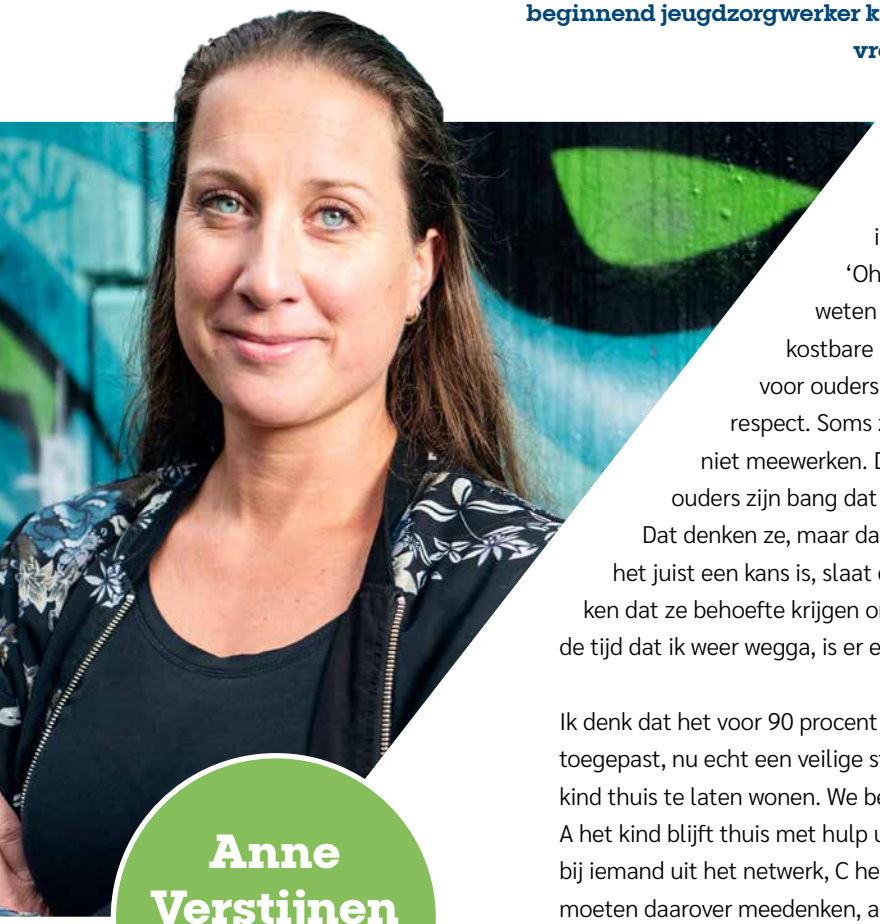

Anne Verstijnen

JEUGDZORGWERKER

“Vaak vragen de zwangere vrouwen waarbij ik over de vloer kom in het kader van Veilige Start aan mij: ‘Heb jij kinderen?’. Als ik dan bevestigend antwoor, zeggen ze meestal: ‘Oh, gelukkig’, dan zijn ze opgelucht omdat ze weten dat ik besef: het gaat hier over het meest kostbare bezit dat een mens kan hebben. Ik merk dat dit voor ouders positief is, het zorgt voor bewustwording en respect. Soms zijn ze boos als ik binnenkom, willen ze liever niet meewerken. Dat wordt vooral veroorzaakt door angst. Veel ouders zijn bang dat ik kom om bewijzen tegen hen te verzamelen. Dat denken ze, maar dat is absoluut niet zo. Als ik duidelijk maak dat het juist een kans is, slaat de sfeer vaak om. Daarna is het mooi, te merken dat ze behoefte krijgen om me te laten zien hoe goed het gaat. Tegen de tijd dat ik weer wegga, is er eigenlijk altijd vertrouwen.

Ik denk dat het voor 90 procent van de kinderen waarbij deze methode wordt toegepast, nu echt een veilige start is. Het doel is overigens niet per se om het kind thuis te laten wonen. We bespreken met de ouders duidelijk drie opties: A het kind blijft thuis met hulp uit de omgeving, B het kind verblijft tijdelijk bij iemand uit het netwerk, C het kind gaat naar een pleeggezin. De ouders moeten daarover meedenken, aangeven naar wie het kindje zou kunnen op het moment dat het ouders zelf toch niet gaat lukken. Dat is natuurlijk heel lastig, maar hiermee geef je ouders wel zelf de regie, besluit je samen wat het beste is voor het kind.

In het reguliere jeugdzorgwerk sta je vaak tegenover elkaar, bij Veilige Start sta je echt naast elkaar, kun je samenwerken. Voor mij is dit echt een methode waarmee je het verschil kan maken voor een kind. Hier pak je het probleem aan bij de bron. Geef je een goeie basis door de ouders te versterken. Ik zou graag willen dat alle verloskundige praktijken weten dat dit bestaat.”

‘Deze gaan het **redden’**

Eefje Sterke

JEUGDZORGWERKER

“Als ik kijk naar de casussen van Veilige Start die ik heb gedraaid, kan ik zeggen dat in vier van de vijf gevallen het kindje nog thuis woont. Wat echt niet wil zeggen dat alle zorgen dan weg zijn. Maar er blijft een netwerk achter rond het gezin dat bij problemen bepaalde zaken direct kan oppakken.”

Eefje Sterke is ruim dertien jaar actief als jeugdzorgwerker bij de William Schrikker. Sinds anderhalf jaar begeleidt ze ook gezinnen, waaronder Ilona en Iain uit het voorgaande artikel, in het kader van Veilige Start.

“Het is een arbeidsintensieve methode, omdat je zeker in het begin van het traject, heel veel ter plekke moet zijn en moet regelen en overleggen. Ik begin dan ook het liefst al bij twintig weken, maar dat heb je niet altijd voor het zeggen, soms is een vrouw al 37 weken zwanger op het moment dat ze in beeld komt.

Ilona en Iain heb ik nog wel even moeten overtuigen van het nut en de noodzaak, maar nu zeggen ze allebei dat ze er veel van hebben geleerd. Bijvoorbeeld met behulp van het ‘Lekker in je vel schema’. Dat verbeterde hun communicatie onderling. Na een ruzie wilde hij bijvoorbeeld praten en zij juist rust. Dat werkt dan niet. Dat heb ik inzichtelijk gemaakt en daarover hebben we vervolgens afspraken gemaakt. En ik weet zeker dat ik dit gezin straks met een gerust hart kan afsluiten. Zo van: deze gaan het samen redden. Ilona was heel bang om dit kindje, net als haar oudste, ook kwijt te raken. Maar nu is ze juist blij omdat ze straks een verslag krijgt waarin staat dat ze het goed doet. Dat geeft vertrouwen voor de toekomst.

Over het algemeen krijg ik de ouders meestal mee in het traject op het moment dat we een veiligheidsplan gaan maken. Daardoor krijgen ze zelf inzicht in wat er aan de hand is. Gaan ze snappen waarom we zorgen hebben en daar zelf over nadenken. En als de relatie al is gestrand, proberen we daar toch ook de vader bij te betrekken.”

“Liefst starten bij **twintig weken**”

VEILIGE START

Wat is Veilige Start?

Veilige Start bestaat uit intensieve ondersteuning bij risicovolle zwangerschappen, bestemd om een ongeboren baby betere bescherming te bieden. Dit gebeurt onder meer door al tijdens de zwangerschap zorgen op te heffen en perspectief te bieden. Het is een vrijwillig traject en duurt maximaal negen maanden.

Het doel van Veilige Start is: samen met gezin, mensen uit het netwerk en betrokken professionals zorgen voor een veilige en gezamenlijke start van kind en moeder tijdens de zwangerschap, de bevalling en in de eerste zes maanden na de geboorte. Daarbij staat de veiligheid van het (ongeboren) kind op de allereerste plaats.

Voor wie?

"We richten ons op ongeboren kinderen in kwetsbare zwangerschappen. Van een kwetsbare zwangerschap is sprake bij risicovol ouderschap of als dit dreigt, ofwel: '...ouderschap waarbij ouders hun nog niet geboren kind verwaarlozen, mishandelen en/of ernstige schade dreigen toe te brengen'."

"Uithuisplaatsing is funest voor de hechting"

"De invloed van stress en spanning op de ontwikkeling van de ongeborene of een pasgeboren baby is enorm", zegt Maartje Snelders, gedragswetenschapper en projectleider Veilige Start bij de William Schrikker Stichting JB/JR, "Uithuisplaatsing is funest voor de hechting. Met behulp van Veilige Start geef je ouders en kind maximaal de kans om dat te voorkomen. Bijvoorbeeld door te zorgen dat ze de eerste tijd 24 uur per dag niet alleen gelaten worden met het kind."

"Het belangrijkste criterium is, dat er zorgen zijn over het (ongeboren) kind. Bijvoorbeeld omdat de zwangere vrouw kampt met psychische problematiek, verslaving, dakloos is, en/of in combinatie met een lichte verstandelijke beperking. Om ook deze moeders en hun kinderen zo goed mogelijk te laten beginnen, werkt Veilige Start intensief samen met de moeder, haar eventuele partner, mensen uit het netwerk, en met tal van professionals onder wie artsen, verloskundigen, medewerkers van de GGD, het wijkteam, LVB-zorg, GGZ-zorg en de Raad voor de Kinderbescherming", aldus Snelders.

SUCCESFACTOREN:

- We geven moeders vertrouwen.
- We geven ze keuzes en laten de regie zoveel mogelijk bij moeder.
- We denken altijd in kansen en mogelijkheden.
- We betrekken altijd mensen uit het netwerk.
- Goede samenwerking met andere professionals is absoluut noodzakelijk.
- 'We zijn flexibel, vasthoudend en we zijn er als het moet.

Onderzoek UvA

Om aan te kunnen tonen of Veilige Start daadwerkelijk bijdraagt aan de veiligheid van kinderen en te zien waar nog verbeterpunten zitten voor moeder en kind, werkt Annick Zijlstra, gedragswetenschapper bij de William Schrikker en promovendus aan de Universiteit van Amsterdam aan een groot wetenschappelijk onderzoek. “Het is de bedoeling om daarmee een nog effectievere interventie op te kunnen zetten voor moeder en kind.”

Zijlstra probeert daarvoor eerst alle risico’s en beschermende factoren in kaart te brengen. Daarna gaat ze door middel van literatuuronderzoek en interviews met betrokken professionals en cliënten, input ophalen voor de doorontwikkeling van de methode. Twintig gezinnen die in de interventie Veilige Start instromen, worden twee jaar lang intensief gevolgd om te kijken hoe het gezin functioneert en wat eventueel het verschil is met twintig vergelijkbare gezinnen die geen Veilige Start krijgen aangeboden. “Dan kunnen we zien of de interventie Veilige Start bijdraagt aan een veilige omgeving voor het kind”, aldus Zijlstra. Met behulp van de resultaten wordt toegewerkt naar een eindproduct dat kan worden toegepast in het werkveld.

INDICATIECRITERIA

- Professionals maken zich zorgen over de opvoedvaardigheden van de ouders (zoals jonge tienerzwangerschap, verstandelijke beperking);
- Er zijn grote zorgen rondom de geestelijke gezondheid van de aanstaande ouders en gevreesd wordt dat dit invloed heeft op de veiligheid en gezondheid van de (ongeboren) baby;
- Een eerder kind is uit huis geplaatst omdat er sprake was van een onveilige opvoedsituatie en bedreigde ontwikkeling en gevreesd wordt dat dit weer kan gebeuren;
- Een gezinslid is veroordeeld voor kindermishandeling, of er zijn serieuze verdenkingen;
- Er zijn zorgen rondom huiselijk geweld die van invloed zijn op de ongeboren baby;
- Er zijn zorgen rondom het gebruik van alcohol en drugs wat schadelijke invloed heeft op de ongeboren baby;
- Er is een voogdijmaatregel over de aanstaande moeder;
- Er zijn andere zorgen in de familie die invloed hebben op de mogelijkheden van de ouders om goed voor de ongeboren baby te zorgen.

Belang voor gemeenten

Als een interventie op tijd is, kan wellicht erger worden voorkomen. Hiermee kun je kinderen een betere kans geven om veilig op te groeien en zich te ontwikkelen.

Sevgi

HIJ ✓ ZIJ gelooft in mij

André Hazes zong het, jongeren die onder toezicht van een jeugdbeschermer of jeugdreclasseringswerker staan, ervaren het: Hij/Zij gelooft in mij! Het kan even duren, het lukt soms niet, maar áls dit vertrouwen ontstaat tussen deze twee partijen, is succes gegarandeerd.

Vertrouwen, tijd en ruimte

Op zijn veertiende is hij veroordeeld voor poging tot doodslag. Later volgde nog een celstraf van vier maanden voor zware mishandeling. Adonis (op verzoek niet zijn echte naam): "Ja, ik had moeite met het beheersen van mijn agressie. Dat heeft me in de problemen gebracht."

Nu gaat het goed.

Adonis werkt als stukadoor. Het inzicht kwam niet alleen, zegt hij, doordat hij zag wat een enorm verdriet hij veroorzaakte bij zijn moeder en zusje. Het kwam zeker ook door Sevgi, zijn laatste (na vele voorgangers) jeugdreclasseringswerker. Zij was de eerste hulpverlener waar hij een goed gevoel bij had. "Ik vertrouw bijna niemand, daar heb ik veel moeite mee. Maar Sevgi gaf me vertrouwen. Ze gaf me tijd en ruimte, stond voor me in als ik zei: ik heb er nu even geen zin in. Want zij gelooft in mij!"

Sevgi werkt al meer dan tien jaar als jeugdbeschermer en jeugdreclasseerder bij de William Schrikker. Adonis heeft ze geruime tijd onder haar hoede gehad. Inmiddels is hij 25 jaar en valt niet meer onder jeugdbescherming maar soms hebben ze nog contact. Sevgi: "Ik heb geleerd dat ik geduld moet hebben. Adonis heeft veel meegemaakt. Hij zei me dat hij erg met zichzelf in de knoop zat, dat leidde bijvoorbeeld tot agressief gedrag. Maar uiteindelijk heeft hij een manier gevonden om te stoppen met de verkeerde zaken."

Adonis: "Ik geloof dat je twee keuzes hebt in het leven. Zij gaf me inzicht in het verdriet dat je veroorzaakt bij je familie als je de verkeerde keuze maakt. Sevgi dacht aanvankelijk dat ik me expres niet openstelde. Dat was onjuist, ik wilde wel maar kon het niet. Pas door haar heb ik ontdekt hoe ik open kan zijn over mijn gevoelens. We leren van elkaar."

Adonis

INTERVIEW

‘Verbeteren, versimpelen, **verbinden**’

Ieder kind uit de gemeente Gooise Meren dat in de knel komt, kan op hulp rekenen als het aan wethouder Geert-Jan Hendriks ligt. Tegelijk ziet hij in de praktijk dat steun ook niet eindeloos kan zijn en een grens kent. “Soms moet je durven zeggen: dit hoort bij het leven.”

Geert-Jan Hendriks is wethouder in de gemeente Gooise Meren (in 2016 ontstaan uit Bussum, Naarden en Muiden). In zijn portefeuille heeft hij onder meer financiën, jeugd en onderwijs. Drie thema's die volgens hem onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn om kinderen die dat nodig hebben, tijdig de juiste ondersteuning te kunnen geven. Zijn mantra: "Verbeteren, versimpelen, verbinden".

Wat staat voorop?

Elke dag ervoor zorgen dat kinderen met een zorgbehoefte doorstromen naar de juiste plekken. Om de continuïteit van de jeugdzorg te waarborgen. Wij luisteren, doen de deur open. Vragen: 'wat kunnen we doen om schade bij kinderen te beperken?'.

Lukt dat?

De instroom is niet het probleem bij de jeugdbescherming. De problemen worden veroorzaakt door te weinig uitstroom. We weten niet hoe dat komt. Wanneer is het genoeg? Waar ligt de grens? Medicaliseren we wellicht teveel of leggen we de jeugd teveel druk op? Soms moet je ook kunnen zeggen: 'dit hoort bij het leven'.

Wat is uw wens met betrekking tot de jeugdbescherming?

Dat er meer vertrouwen komt in de professional, zodat ze hun werk goed kunnen doen. Dat ze daarvoor voldoende rust en ruimte krijgen. En ik hoop dat we nog wat meer gaan durven. Misschien, bij wijze van spreken, af en toe een deur intrappen als dat nodig is.

Wat is het toverwoord?

Samenwerking! Het hele jeugdzorgstelsel nodigt niet uit tot samenwerking. Maar de sleutel tot kwaliteit zit in verbinding, dat is mijn leidend motief, mijn werkwijze. Het klinkt misschien abstract maar dat moeten we elke dag doen, al is het niet altijd even makkelijk. Ik gun het iedereen dat we daar een stap in zetten.

Zijn er voldoende financiële middelen?

Nee. Maar ik wil me kunnen concentreren op de inhoud. Ik overschrijd met plezier het beschikbare budget voor jeugdzorg als dat noodzakelijk is. We hebben onze verantwoordelijkheid om kinderen de juiste hulp te geven, daar maak ik me hard voor.

Kortlopende of langlopende contracten?

We hebben net het hele inkooptraject met de Gecertificeerde Instellingen achter de rug en een contract voor acht jaar afgesloten. Dit met name om continuïteit te waarborgen en niet de hele tijd bezig te

> 'Sleutel tot kwaliteit jeugdzorg is **samenwerking**'

hoeven zijn met het stelsel, maar inhoudelijk over maatwerk te kunnen praten met de jeugdbescherming.

Hoe kun je dat realiseren?

Werk kleinschalig met een lokaal team. Ik geloof niet in schaalvergroting. Bij De Jeugd- en Gezinsbeschermers in deze regio is geïnvesteerd in een lokaal team, dat werpt zijn vruchten af. Ik zie dat relatief weinig mensen wel degelijk het verschil kunnen maken. Er zijn korte lijntjes ook met de gemeente, dat werkt heel fijn. Dat maakt dat we overeind blijven in een complex stelsel.

Waar zitten de risico's?

De uitdaging wordt de arbeidsmarkt. Er dreigt een tekort aan goed personeel. Er moeten voldoende gekwalificeerde mensen in de jeugdbescherming willen gaan werken en we moeten ervoor zorgen dat ze daar vervolgens ook blijven. Geld helpt daarbij maar ten dele. Wellicht om de werkdruk te verlagen. Maar er is meer nodig. Hier zullen we ook het rijk bij nodig hebben, om bijvoorbeeld ook cao-technisch dingen te veranderen.

Tips?

Focus op de uitvoering. Kijk goed naar: wat doen we eigenlijk? Concentreer je op de hulpvraag, daar moet de hulpvraag naartoe gaan en daar is nog veel te verbeteren. Laat je niet verleiden tot het idee dat er nooit wat fout mag gaan, dat lukt niet. Dat moeten we gaan snappen. Realiseer je dat nooit alles goed kan gaan maar dat iedereen die betrokken is bij een kind dat in de knel zit, dienstbaar is aan dat kind. Dat geloof ik echt. Denk dus ook niet dat een ander stelsel beter zou zijn. Geen enkel systeem is feilloos, kinderen moeten beschermd worden door mensen."

Bio

NAAM **Geert-Jan Hendriks**
LEEFTIJD **45 jaar**
OPLEIDING **Bestuurskunde VU Amsterdam**
VRIJE TIJD **vader van drie kinderen, fietsen, zeilen**

‘Wensen? Dromen?

Ik heb echt geen idee’

Raoul

18 PLUS

Wat hij hoopt dat er gaat veranderen na zijn volgende verjaardag, als hij achttien wordt? **Raoul** heeft geen flauw idee. Sterker, hij kijkt liever niet zo ver vooruit. **"Ik leef met de dag. Ik zie vanzelf wel hoe het gaat."**

"School? Nou nee, liever niet. Dat heeft voor mij echt geen nut. Ik ga niet nadenken over wat er over twee weken kan gebeuren. Dat weet ik toch niet. Er was een tijd dat ik niet wist of ik er morgen nog zou zijn... Ik heb ook geen doel of zoiets. Als ik iets wil, haal ik het toch wel."

Raoul (17) woont sinds ongeveer een half jaar in een woongroep van een jeugdzorgonderneming in Wehl. Waar hij is opgegroeid kan hij niet vertellen. "We zijn heel vaak verhuisd. Ik heb echt overal in Nederland gewoond, ik zou niet kunnen zeggen uit welke plaats ik kom."

Zijn vader was al vroeg uit beeld. Dus toen zijn moeder ernstig ziek werd, voelde Raoul zich als oudste kind, verantwoordelijk voor het gezin. Hij ging op pad om voor eten te zorgen, maar hij was pas twaalf jaar en had geen geld.

Raoul: "Al snel ging ik dealen, mensen beroven. Nadat mijn moeder was overleden moest ik bij mijn vader gaan wonen, dat wilde ik niet. Ik ben tegen hem tekeer gegaan en toen hij met een mes op me af kwam ben ik de straat op gevlucht. Daar werd het steeds heftiger. Veel agressie en geweld. Twee van mijn vrienden zijn neergeschoten waar ik bij was. Zelf heb ik een jongen neergestoken omdat hij mijn moeder had uitgescholden. Van mijn veertiende tot mijn zestiende, bijna twee en een half jaar, heb ik in detentie gezeten. Daarna heb ik een geprobeerd mezelf te herpakken. Toch kreeg ik een terugval en kwam ik weer in een gesloten setting terecht. Daar besloot ik: dit is niet wat ik wil. Ik moet mezelf verbeteren, ik wil dat mijn moeder trots zou zijn op de dingen die ik doe. En ook voor mijn dochter. Ja, ik ben nog jong, maar ik heb een kind, ze is nu twee maanden oud. Ik hoop dat zij een goed leven krijgt. Het gaat nog weleens fout met mij, maar dan denk ik aan mijn moeder, dat helpt. Of ik maak muziek. Ik rap. In de teksten die ik schrijf kan ik mijn verhaal kwijt.

De plek waar ik nu woon bevalt me best goed. Het is te doen. Overdag doe ik een soort onbetaalde stage, horeca-achtige dingen. In de keuken, de bediening, dat vind ik eigenlijk allemaal best leuk. Misschien wil ik wel in de horeca blijven werken."

Take Control

Wie 18 wordt, is voor de wet volwassen. Je mag of moet dan zelf dingen beslissen en valt niet meer onder de jeugdhulp. Een hulpmiddel om alles goed te regelen is Take Control. Kijk op **www.18takecontrol.nl.**

Helden

MOEDER KIEST VOOR AFSTAND TER ADOPTIE

Uit **liefde** voor haar **kind**

HAAR TWEE DOCHTERS ZIJN UITHUISGEPLAATST.
Nickyta vindt dat vreselijk maar snapt inmiddels waarom en denkt nu ook dat dit inderdaad het beste is voor de meisjes. Als ze ontdekt dat ze ongepland zwanger is van de derde is de schrik enorm, want ze beseft meteen dat ze ook dit kindje niet zal kunnen houden...

Annemarie Dijkstra (60) is als Jeugd- en Gezinsbeschermer betrokken bij het gezin. En al heeft Annemarie in het verleden maatregelen genomen waar Nickyta (32) en haar man het absoluut niet mee eens waren, ze zoeken altijd de samenwerking om met elkaar tot de beste oplossing voor de kinderen te komen.

“Natuurlijk, soms is Nickyta boos op me. Als ik iets zeg wat ze liever niet hoort, bijvoorbeeld dat het bezoek toch niet wordt uitgebreid met een nachtje slapen. Maar als ik uitleg waarom, bijvoorbeeld omdat het niet goed is voor de kinderen, draait ze wel weer bij. Want uiteindelijk wil ze vooral het beste voor de kinderen”, zegt de jeugd- en gezinsbeschermer.

Niet alleen in deze zaak, Annemarie probeert in haar werk vanuit een gedwongen kader, ouders toch het liefst zoveel mogelijk betrokken te houden, ook al hebben ze het gezag niet meer. “Kinderen zijn ontzettend loyaal aan hun ouders. Wat er ook is gebeurd, ze zullen altijd in contact met hen willen blijven en zeggen dat als ze zelf mochten kiezen, ze weer bij hun ouders zouden gaan wonen. Of ze gaan weer terug als ze achttien zijn.”

In het geval van Nickyta is het volgens Annemarie vooral een kwestie van niet kunnen, waardoor de kinderen uithuisgeplaats zijn. “Ze overspoelt ze met liefde. Dat betekent dat ze bijvoorbeeld veel snoep kregen en de hele dag tv keken. Toen ze 2 en 4 jaar oud waren had de oudste alleen nog rotte tandjes in haar mond doordat ze een zuigflesje limonade mee naar bed kreeg. De hele woning was enorm vervuild. In eerste instantie zijn de kinderen tijdelijk weggehaald zodat het huis gereinigd kon worden en Nickyta haar zaakjes op orde kon krijgen. Maar uiteindelijk lukte dat niet en heb ik haar moeten vertellen dat de kinderen

Voogd:

‘Je kunt wel vanuit je machtspositie gaan werken, ik zoek liever naar samenwerking’

niet meer terug naar huis zouden komen. Dat was hartverscheurend. Maar omdat ze zoveel liefde voor de kinderen heeft, is Nickyta erin geslaagd ze dat zelf te vertellen en heeft ze het kunnen opbrengen om ze met een dikke kus zelf uit te zwaaien. Echt ontzettend knap.”

Dat is nu vier jaar geleden. De meisjes zijn inmiddels 6 en 8 jaar oud en hebben een broertje van 3. Hij is afgestaan ter adoptie. Puur omdat het moederhart van Nickyta zo groot is.

Nickyta: “De meisjes hebben de eerste jaren bij ons gewoond. Tegenwoordig zien we ze om het weekend,

Moeder:

'Als zij niet **onze voogd** zou zijn, was ik niet zo **meegaand** geweest'

maar in het begin was dat anderhalf uur in de zes weken. Wat voor band kun je dan opbouwen met een baby? Daarom heb ik gezegd: zoek maar ouders die wel volledig voor hem kunnen zorgen. Geen pleegouders waar hij misschien ooit weer weg moet, maar adoptieouders die hem alle liefde kunnen geven."

Ze beseft dat ze zelf niet in staat is om haar kinderen op te voeden. Is heel verdrietig omdat de meisjes al twee mislukte plaatsingen in pleeggezinnen achter de rug hebben en wil dit voor haar zoon voorkomen door definitief afstand te doen.

Nickyta: "Ik ben zelf als kind ook uit huis geplaatst, voor mij was dat een hele vooruitgang. Bij mij thuis was het niet hygiënisch. Mijn moeder en stiefvader zorgden niet goed voor mij. Toen ik twee kinderen kreeg bleek dat ik nooit geleerd had om een huishouden te runnen. En mijn vriend ook niet. Het werd een grote zooi. We hebben eerst ondersteuning gekregen en toen dat niet hielp ben ik onderzocht. De uitkomst was dat ik zwakbegaafd ben, dat ik me niet kan inleven in een vierjarige. Dat vind ik nog steeds belachelijk maar ik ben het er wel mee eens dat het voor onze oudste het beste is dat zij in een andere setting woont. Ze is heel moeilijk. Ik wilde absoluut geen derde kind maar de zwangerschap was al 28 weken ver toen ik het ontdekte. Meteen na de bevalling is hij weggehaald, dat wilde ik zo, als ik hem had gezien zou ik gevochten hebben als een leeuwin om hem te houden. Dat heb ik bewust niet gedaan, ik heb hem gebaard voor iemand anders. Ik heb zijn ouders zelf uitgekozen, het zijn twee mannen. Annemarie krijgt informatie hoe het gaat, dat bewaard ze voor mij. Als we er klaar voor zijn, kunnen we dat krijgen. Wij geven ook informatie over ons aan Annemarie zodat zij dat ooit aan hem kan geven. Annemarie is een topper. Als zij niet onze voogd zou zijn, was ik zeker niet zo meegaand geweest."

WINNAAR INITIATIEFPRIJS:

Is dat **RAAR**?

Druk, stil, groot, klein, bang of arm. Anders. Beschadigd. Veel kinderen worstelen met zichzelf, met vragen en twijfels. Het spel 'Is dat RAAR?'wil deze gedachten of gevoelens spelenderwijs bespreekbaar maken. Dat werkt. 'Is dat RAAR?' is een succes en de makers hebben onlangs de initiatiefprijs van de William Schrikker en daarmee een bedrag van 15.000 euro gewonnen.

Hoe help je een vriendin die bang is? Met wie kun jij over gevoelens praten? Deze en vele andere vragen kunnen op tafel komen bij het spelen van 'Is dat RAAR?'. Als je een vraag krijgt die je niet wilt beantwoorden, mag gewoon je een andere opdracht kiezen. Geen probleem.

Andere onderdelen zijn er ook, zoals doe-dingen: maak een tekening of ren een rondje. Daarmee kun je 'complimunten' verdienen en wie de meeste heeft, wint. Al gaat het daar eigenlijk helemaal niet om. Omdat het spel in verschillende varianten is uitgevoerd, is het aantal deelnemers min of meer onbeperkt: van twee tot, bij wijze van spreken, tweehonderd. Zoveel zullen het er waarschijnlijk niet worden, maar het spel met de hele klas spelen, kan bijvoorbeeld wel.

Het spel is ontwikkeld door de stichting De Bagagedrager van oprichter en projectleider Ellen Spanjers, die eerder, in 2010 'Een Steekje Los' bedacht en presenteerde. Dit is een bordspel voor volwassenen en jongeren vanaf 14 jaar om spelenderwijs in gesprek te

gaan over psychische gezondheid en kwaliteit van leven. Volgens Ellen is, 'Is dat RAAR', een vervolg hierop voor jongere kinderen.

De veertienjarige Gwendolyn Rice is er in ieder geval dolenthousiast over. Ze was op haar elfde betrokken bij de start (in 2018), het bedenken en testen van de vragen. "Het is vooral een superleuk spel, helemaal niet saai. En als je bezig bent, blijkt ondertussen dat er eigenlijk maar heel weinig dingen echt raar zijn. Heel veel kinderen zijn bang dat ze raar worden gevonden, want dat wil je niet. Maar het is niet gek als je bijvoorbeeld twee vaders hebt", zegt Gwendolyn.

Het spel is gericht op verbinding maken met elkaar en zorgt daarmee voor meer begrip onderling. Danny Dijkhuizen (29), was ook nauw betrokken bij de ontwikkeling. "Na een heftige gebeurtenis in mijn jeugd, heb ik op school heel veel steun gehad van meester Taco. Hij gaf mij een positief gevoel en daarmee zelfvertrouwen. Door die persoonlijke reden wil ik me nu inzetten voor kinderen die het moeilijk hebben. Kwetsbaarheid is kracht, dat is de boodschap die ik wil meegeven", zegt Dijkhuizen.

Samen met Gwendolyn en nog tien anderen, gaf hij mede inhoud en uitvoering aan het spel. Ze bedachten vragen in categorieën als thuis, school, dromen en gezondheid, en testten die uit met meer dan vierhonderd kinderen uit de doelgroep in het hele land.

Danny, die ook bekendheid geniet als rapper Flinke Jonge, schreef er ook een lied over dat hij samen met Gwendolyn heeft opgenomen. En er is een professionele videoclip gemaakt.

Uit de rap: 'Het is niet raar dat je prikkels hebt, of raar dat je wat drukker hebt, of raar dat je weinig zegt of raar dat je twee vaders hebt. Misschien is jouw familie een beetje gek, ze zijn perfect. Wat betekent nou normaal zijn? Nee niemand is perfect. Is het raar wat ik voel, is het raar wat ik denk? Is het raar wat ik doe, is het raar wat ik zeg?'

Lastige onderwerpen komen zo spelenderwijs aan bod. Het doel is elkaar beter te leren kennen en indien nodig ook psychische gezondheid bespreekbaar maken. Danny: "We hebben het heel veel getest, ook op een school voor kinderen met een licht verstandelijke beperking, het voelde veilig, ze begrepen elkaar."

"Is dat RAAR? is begin 2020 gelanceerd maar niet lang daarna kwam de lockdown waardoor de scholen de spellen niet fysiek konden inzetten. Ellen is dolblij met de prijs van de William Schrikker omdat het ook weer publiciteit en bekendheid geeft. Het geldbedrag wil ze gaan besteden aan de uitrol van het spel, met trainingen en workshops en een e-learning.

Ellen: "Het zou mooi zijn om straks online workshops te organiseren, zodat we veel (pleeg)gezinnen, buddyprojecten, verenigingen en professionals kennis kunnen laten maken met het spel. Juist door op een leuke en laagdrempelige manier met elkaar in gesprek te gaan over 'anders' zijn, is er meer begrip, openheid en acceptatie."

Kijk op: **www.debagagedrager.nl**

INFO

Dankzij een erfenis schenkt de William Schrikker jaarlijks een bedrag van 15.000 euro aan een project, organisatie of, in dit geval, een spel dat bijdraagt aan goede, vernieuwende hulp voor kinderen, jongeren en ouders met een beperking, die opvoed- en opgroeiproblemen hebben. Er waren dit keer twee genomineerden. De tweede prijs, een bedrag van 5.000 euro, ging naar Samen Oplopen uit Zeist. De vrijwilligers van Samen Oplopen vormen een schakel tussen de professionele begeleider en het gezin en nemen zo veel stress weg.

PLEEGZORG

Mason heeft **twee paar ouders**

Het liefst zien **Patrick** en **Anouska** hun zoontje **Mason** (4) elke dag. Ze waren dan ook boos en verdrietig toen ze vrij snel na de geboorte te horen kregen dat hij niet bij hen kon opgroeien maar naar een pleeggezin zou gaan. Al snappen ze het wel. Waarom? “Omdat wij zwakbegaafd zijn”, zegt Patrick.

In een hoek van de kleine woonkamer van het echtpaar staat een kist met speelgoed. In de grote achtertuin een zandbak en een glijbaan. Ook al komt Mason maar vijf uurtjes per twee of drie weken bij hen op bezoek, Patrick van Boxtel (50) en Anouska van Boxtel-van ’t Hof (35) zijn altijd klaar voor zijn ontvangst. “Dan gaan we lekker samen spelen of knutselen.”

Pleegmoeder Tineke Swijnenburg (46) is daar normaal gesproken niet bij aanwezig. Dit keer bij wijze van uitzondering wel, vanwege dit interview. Ze ziet hoe Mason bij Patrick op schoot klimt, tegen hem aanleunt, maar ze heeft ook zorgen. “Na elk bezoek aan zijn biologische ouders is hij behoorlijk van slag, is hij boos. Het omschakelen kost hem moeite. Na het eten gaat het meestal wel weer, maar de rest van de dag kunnen we niks meer plannen, dan gaan we niet meer naar een drukke verjaardag of zo. Voor Mason is het fijn dat hij veel contact houdt met zijn biologische ouders, voor mij voelt het als een dilemma. Het is lastig dat ik er tussenin zit”, zegt Tineke die samen met haar man en nog drie kinderen, van 12, 15 en 17 jaar, een gezin vormt. De bezoekregeling van Mason aan zijn ouders heeft ook zijn weerslag op de rest van het gezin, de invulling van hun weekenden.

Mason noemt zowel Tineke en haar man als Patrick en Anouska, papa en mama. Geen van allen hebben ze daar problemen mee en Mason zelf lijkt het ook vanzelfsprekend te vinden. Tineke: “Het is zijn leven dat hij twee paar ouders heeft, hij weet niet beter. Zo is het gewoon voor hem. Ik hoor een verschil in de toon als hij de ene of de andere papa en mama bedoelt. Op zijn slaapkamer bij ons thuis hangt een foto van hem met zijn biologische ouders, daar hij praat hij soms tegen.”

In de woonkamer van Patrick en Anouska zal Mason zichzelf ook her en der herkennen. De wand hangt vol met afbeeldingen van het jongetje, al dan niet samen met zijn ouders.

PATRICK:

‘Wij zijn **zwakbegaafd**’

Gezinsvoogd Sharon Mendel-Windmuller, jeugdzorgwerker bij de William Schrikker is trots op de gang van zaken: “In het begin hadden Patrick en Anouska heel veel moeite met het accepteren van het feit dat Mason niet bij hen zou opgroeien en dat in 2019 het gezag werd beëindigd. Sinds november 2019 ben ik betrokken bij het gezin en ik vind het echt bijzonder hoe zij vandaag de dag omgaan met het gegeven dat Mason in een pleeggezin woont. Tijdens ieder overleg denken ze mee en ook echt in het belang van Mason en het pleeggezin.”

Anouska: “Eerst vond ik het heel lastig. Nu heb ik er vrede mee. Mede omdat ik hulp heb gehad, de cursus: Ouders op afstand en de Herstel en Sterk-training heb gedaan. Daardoor heb ik geleerd hoe je met afscheid om kunt gaan, zodat het minder pijnlijk is om Mason weer weg te brengen.” Patrick: “Je groeit naar elkaar toe. En als we ergens mee zitten kunnen we het er makkelijk over hebben. Dat komt ook omdat Tineke ons betrekt bij de opvoeding. Bijvoorbeeld anderhalf jaar geleden is hij op haar verzoek gedoopt. Ze heeft eerst aan ons gevraagd of dat mocht. Wij zijn zelf niet gelovig maar we hebben gezegd: we keuren het goed en we willen er graag bij zijn als het gebeurt. Zo is het ook gegaan. Ik ben heel blij dat we goed contact hebben.”

Dat Mason moeite heeft met omschakelen is volgens Sharon heel normaal. “Ik ken geen enkel pleegkind dat na het bezoek aan biologische ouders niet uit zijn doen is. Dat is logisch. Uiteindelijk is het onderdeel van mijn taak, te bepalen hoe de omgangsregeling eruit ziet. Dat in dit geval de biologische ouders echt meedenken in het belang van het gezin van Tineke, vind ik heel knap, dat maak ik niet vaak mee. Acceptatie en respect moet van beide kanten komen. Dan is er sprake van een ideale situatie, dat is hier zo.”

Dagboek VAN EEN JZWR

Sharon Mendel-Windmuller (30) werkt ruim twee jaar bij de William Schrikker Jeugdbescherming en Jeugdreclassering. Eén dag per week probeert ze te besteden aan administratie. Op andere dagen gaat ze om kwart over acht de deur uit, eerst naar kantoor om op te starten. Daarna bezoekt ze gezinnen, een zitting in de rechtbank of een overleg met externen. Voorbeeld van een dag:

“Bij de ouders van Mason (voorgaande artikel) maak ik eerst een praatje. Ik vraag hoe het met ze gaat, of zij nog ergens tegenaan lopen en als er onduidelijkheden zijn of ze begrijpen iets niet, dan leg ik dat uit. De biologische ouders willen hun zoontje graag zoveel mogelijk zien. Maar zij willen niet dat de bezoeken te belastend zijn voor Mason en zijn pleeggezin. Ze denken mee hoe we de bezoekregeling het beste kunnen vormgeven Ontzettend knap, dat maak ik niet veel mee.

Als ik ergens tegenaan loop kan ik altijd mijn collega’s bellen. Als het gaat om grote beslissingen en/of zorgen moet dit ingepland worden als consult met de gedragswetenschapper, zij geeft mij advies zodat ik tot een goede beslissing kan komen. Of ik bespreek het tijdens het tweewekelijkse casusoverleg met het team en de gedragswetenschapper.

Samenwerking en overleg is heel belangrijk. Als er een crisis is, bijvoorbeeld een spoeduithuisplaatsing, moet je alles uit je handen laten vallen. De werkdruk is vaak hoog. Mijn positiviteit haal ik uit de kinderen daar waar ik het voor doe. Ik wil en gun ze, dat zij veilig kunnen opgroeien.”

Partners voor Jeugd

Is een overkoepelende organisatie voor verschillende werkmaatschappijen waaronder: William Schrikker Jeugdbescherming en Jeugdreclassering, William Schrikker Gezinsvormen, De Jeugd- en Gezinsbeschermers en Expect Jeugd. Allemaal zijn ze actief onder het motto: ‘Zodat elk kind veilig kan opgroeien en zich kan ontwikkelen’.

Kijk op: **www.partnersvoorjeugd.nl** | **www.williamschrikker.nl** | **www.dejeugdengezinsbeschermers.nl**

Partners voor Jeugd

Expect Jeugd
Expertisecentrum Partners voor Jeugd

William Schrikker
Gezinsvormen

William Schrikker
Jeugdbescherming & Jeugdreclassering

De Jeugd- & Gezinsbeschermers